

Poul Dam: Flere af de tidligere ordførere har jo bemærket den lange forberedelsestid, vi har haft til dette lovforslag, og man kunne måske ud fra dette have ventet sig en juleaftenstemning — den aften, som for børn jo kommer så forskrækkelig sent. Jeg vil gerne bruge billedet, fordi der for mig foreligger en anden juleaftenstemning i det, dette at man pakker op og opdager, at det er en blød pakke. Det var ikke det, man havde regnet med. Der var ikke det inden i det meget papir, som man havde håbet på. Men det skal jeg komme tilbage til senere. Foreløbig kan jeg udtrykke glæde over, at vi altså er nået så langt, at lovforslaget ligger her; vi kan gå i gang med det omfattende udvalgsarbejde, som jeg naturligvis forudser.

Vi kan glæde os over, at en række af de ønsker, der er fremsat fra politisk side — og som også SF i årenes løb er kommet med — har ført til, at vi har fået en række udmærkede tekniske forbedringer af loven. Mens vi er ved glæden, kan jeg også nævne glæden over, at vi har fået anpartsselskabsloven. Det er efter min mening en nyttig nydannelse, som også giver muligheder for en mere præcis anvendelse af aktieselskabsbegrebet, end vi har haft hidtil.

Det er vanskeligt at arbejde med disse emner, fordi der er nogle grundsynspunkter, som er ganske uklare i debatten, ikke mindst hvis man er socialist eller i det mindste socialdemokrat. Spørgsmålet er nemlig: hvordan lovgiver man for et kapitalistisk samfund, når ens grundsynspunkt er, at dette kapitalistiske samfund har en række afgørende svagheder? Vi lever i en overgangstid, og naturligvis må man prøve på at få tingene indrettet bedst muligt i denne overgangstid. Men tilfreds med det, der bliver resultatet, er der store vanskeligheder med at blive.

Lad mig dog komme med et grundsynspunkt, som jeg mener må være anerkendt også ganske langt ind i de borgerlige partiers rækker, nemlig at erhvervslivet ikke mere er en privatsag. Det er ikke noget, der

eksisterer i sin egen lille sfære, det er noget, som er af ganske overordentlig stor samfundsbetydning, også i den forstand, at der må være et samfundsansvar forbundet med det. Ikke alene det smukke samfundsansvar, som man undertiden ser formuleret, at erhvervsfolk sandelig godt kender deres ansvar over for samfundet, men også dette, at samfundet, in casu politikerne, har et ansvar for erhvervslivet, for, hvordan erhvervslivet udbygges, og hvordan erhvervslivet benyttes over for borgerne.

Ud fra dette grundsynspunkt er der som sagt en række ting i lovforslaget, man kan glæde sig over. Vi får en betydelig større åbenhed og offentlighed omkring aktieselskaberne, først og fremmest på regnskabsområdet. Der er også en række regler, som endnu mere end hidtil kan forebygge misbrug. Jeg hørte nok, at en tidligere ordfører sagde, at det var vist ikke nødvendigt, for man kendte ikke eksempler på misbrug på et eller andet område, og så kunne man godt undvære en eller anden regel — jeg husker ikke, hvad det var for en. Nu er det jo ikke sikkert, at man får besked om alle misbrug. Der kan være nogle, der er så raffinerede, at det kun er de allermest implicerede, nemlig dem, der har fordel af det, der kender dem. Dertil kommer vel, at det er et godt gammelt dansk ordsprog, at man ikke skal vente med at kaste brønden til, til barnet er druknet. Jeg tror, det er rigtigt, at man forebygger også de tænkte misbrug. En række misbrug, som forebygges her, kender vi jo for øvrigt allerede meget vel.

Jeg synes, det er godt, at der er kommet koncernregnskabsregler, selv om jeg forstår, at visse af de borgerlige partiers ordførere er bekymrede over, hvad det kan føre til. Denne bekymring skal jeg komme tilbage til, den forekom mig overordentlig interessant.

Jeg synes også, det er godt, at revisorerne bliver placeret på en mere klar måde. Dette, at den statsautoriserede revisor, der jo i kraft af den lovgivning, vi har fået, næsten bliver en slags embedsmand, en mand med